

Sao Mẹ Khóc

Em thơ ngây nhìn mẹ:
“Tại sao nước mắt rơi?”
Mẹ trả lời rất nhẹ:
“Vì là phụ nữ thôi”.

Em ngỡ ngàng hỏi câu:
“Phụ nữ hay mềm yếu?”
Mẹ hôn trán, thì thầm:
“Này con, dần sẽ hiểu”.

Em tìm cha, ưu tư:
“Tự nhiên sao Mẹ khóc?”
Cha vuốt tóc, nhân từ:
“Giọt lệ như khí giới”.

Đứa con ngày một lớn,
Vẫn thắc mắc không ngừng,
Sao đàn bà hay khóc,
Sao không thể đứng vững?

Con gọi hỏi ông Trời:
“Sao đàn bà dễ khóc?”
Trời bảo: “Để giúp đời,
Đặc biệt do chế tạo”.

Với đôi vai chắc nụi,
Để gánh việc tư, công,
Là chỗ dựa an ủi,
Vỗ về và cảm thông.

Khi gia đình ốm yếu,
Không hề phàn nàn chi,
Hơn người, sức bèn bĩ,
Tiếp tục lo mọi điều.

*Cho sức mạnh tiềm tàng,
Chịu đựng cơn đau đớn,
Khi sinh nở, cưu mang,
Những lúc con hư hốn.*

*Lại có lòng nhạy cảm,
Để yêu quý đàn con,
Dù nhiều khi chán nản,
Làm Mẹ khổ, thật buồn.*

*Vững tin yêu nơi chồng,
Luôn chung vai sát cánh,
Cùng nhau tát biển đông,
Cho đời qua cơn sóng.*

*Cuối cùng cho giọt lệ,
Khi cần đem ra dùng,
Bao đớn đau sẽ hết,
Dù tai họa, khôn cùng.*

*Nào ai biết được rằng,
Sắc đẹp người phụ nữ,
Không phải do điểm trang,
Giây, áo quần, ... thứ dũ.*

*Sắc đẹp người phụ nữ,
Cao cả và tuyệt vời,
Nơi tình thương chế ngự,
Là cửa vào tim người.*

*Những rung động bồi hồi,
Những cảm xúc tha thiết,
Qua giọt nước mắt rơi,
Đem an vui bắt diệt!*

Nguyễn P. Thúy, 03/22/06